

[K. B. Andersen.]

må vel i det folketingsudvalg, der nedsættes om det lovforslag, vi her behandler, blive lejlighed til at stifte bekendtskab med materiale fra det af den højtærede minister nævnte udvalg, så sagen kan få en så saglig udgang som muligt.

Der kan vel næppe være uenighed om, at der kan være behov for en slags rådighedsbeløb, eller hvad man vil kalde det, til enkelte særlige politiopgaver. Under behandlingen af spørgsmålet om politikasserne her i fjor udtalte det ærede medlem hr. Ninn-Hansen som ordfører for det konservative folkeparti herom følgende:

„På mit partis vegne giver jeg — som en selvfølge — den højtærede justitsminister tilsagn om et rådighedsbeløb til den anvendelse, den højtærede minister måtte ønske.“

Baggrunden for denne udtalelse var nogle bemærkninger af den højtærede minister om, at der nu engang var visse udgifter, som kun kunne klares via politikasserne, og det bør tilføjes, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen selvfølgelig tilføjede — for det var det, han ønskede at understrege — at systemet med folketinget som den bevilligende myndighed i øvrigt måtte være fuldstændig klart.

Vi må nu i udvalget søge at finde frem til en nyordning med hensyn til de af politikasserne hidtil varetagne funktioner. Det skulle ikke være så forfærdelig vanskeligt, for talsmanden for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Poul Møller, ønsker den nuværende ordning ophævet, og den højtærede minister erklærer, at den ikke kan fortsætte, og dermed skulle der i og for sig være et ganske godt grundlag for en åben og fordomsfri forhandling.

Det bør nu ikke gå som ved tidligere drøftelser om dette emne: at det bliver forladt igen, uden at der er opnået en virkelig udbredt tilfredshed med resultatet. Der må nu tilstræbes en sådan løsning, at der ikke fortsat kan skabes uro om de i forbindelse med politiets arbejde administrerede midler, men selvfølgelig må der ikke lægges hindringer i vejen for nødvendigt politiarbejde, og folketingets bevillingsmyndighed bør holdes i hævd. Ingen kan være tjent med, at der skabes tvivl om rimeligheden af dispositioner med offentlige midler.

Thisted Knudsen: Det er vel en af de gode sider ved folketinget, at når man først påtager sig en sag — det gælder i hvert fald oppositionen — så slipper man ikke denne, før man har opnået en tilfredsstillende løsning. Det er jo tredje gang, folketinget behandler problemet justitsministeren og politikasserne. Efter min opfattelse burde én gang have været tilstrækkeligt. Jeg forstod da også på det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at nu var man i hvert fald kommet så langt, at der denne gang skulle en endelig afslutning på sagen, som tilfredsstillende hele denne sal.

Da jeg i november måned forrige år rejste spørgsmålet om befordringsgodtgørelsen til justitsministeriets departementschef, endte — som alle ved — forhandlingen derom med, at justitsministeren ville nedsætte et udvalg, der skulle beskæftige sig med sagen og finde frem til en nyordning, hvad allerede er nævnt. Der var ingen, som på det tidspunkt havde drømt om, at disse fremragende juridiske hoveder skulle sidde og fundere i årevis over et problem som dette; hverken den højtærede justitsminister eller ordførerne for partierne havde den opfattelse, at dette problem var så kompliceret, at man måtte fundere i hvert fald så længe, som tilfældet har været. Der er ingen tvivl om — det understregede vi også i 1961 over for justitsministeren — at vi ikke var ude på at skabe en ordning, der ikke kunne administreres let. Det er ikke det, problemet i virkeligheden drejer sig om. Rådighedsbeløbet har det ærede medlem hr. K. B. Andersen allerede nævnt. Der er ingen tvivl om, at man meget let havde kunnet finde en form, der tilfredsstillende alle berettigede saglige interesser, når blot man havde haft tilstrækkelig god vilje dertil.

Det kan ikke bestrides, at den administration af politikasserne, som justitsministeriet har udøvet — eller den minister, der er ansvarlig derfor — måtte skabe betydelig uro i befolkningen og desværre også en vis mistænksomhed. Det er i sig selv et alvorligt problem, når et så centralt ministerium som justitsministeriet kommer i offentlighedens og befolkningens søgelys på den måde, som disse politikasser har givet anledning til. Der er intet fornuftigt medlem i denne sal, som ikke er enig med mig i hvert fald i den betragtning, at det kun kan tjene samfun-